

atât de zburciată. Slavă îndelung răbdării și bunăvoinței Tale, Doamne. Amin.

Sursa: pemptousia.ro

SFÂNTUL SERAFIM DE SAROV

1754 - 1833

PĂSTRAREA PĂCII SUFLETEȘTI

Să te străduiești cu orice chip să păstrezi pacea sufletească și să nu te tulburi de insultele celorlalți. Vei reuși asta dacă te înfrânezi prin orice mijloc de la mânie și-ți păstrezi mintea și inima cu trezvie de zvâcnirile necuviincioase.

Să primim insultele celorlalți fără să ne tulburăm, ca și când nu ne-ar fi adresate nouă. O astfel de

purtare ne poate aduce în suflet pacea și-l poate face pe acesta sălaş al lui Dumnezeu.

Exemplu al acestei lipse de răutate observăm în viața Sfântului Grigorie Taumaturgul: o femeie desfrânată a cerut în public de la Sfânt răsplată, ca și când ar fi săvârșit păcat cu ea. Acela nu s-a mâniat deloc și i-a spus unui prieten de-al lui să-i dea cât a cerut. Îndată ce femeia a luat răsplata nedreaptă, a fost demonizată. Însă ierarhul s-a rugat și a eliberat-o de demon.

Dacă nu ne este cu putință să rămânem netulburați, trebuie cel puțin să ne înfrânăm limba, după cum spune Psalmistul: *Tulburatu-m-am și n-am grăit* (Psalmul 76, 4).

Sursa: *Sfântul Serafim de Sarov, Un serafim printre oameni*, Editura Egumenița, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 11 decembrie	21:00	PRIVEGHERE: Vecernia și Litia, Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Spiridon, episcopul Trimitundeii
Mărti 12 decembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 16 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 17 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 3, 4-11; Ev. Luca 14, 16-24; glas 3, voscr. 6 → Duminica a 28-a după Rusalii (a Sfinților Strămoși după trup ai Domnului)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

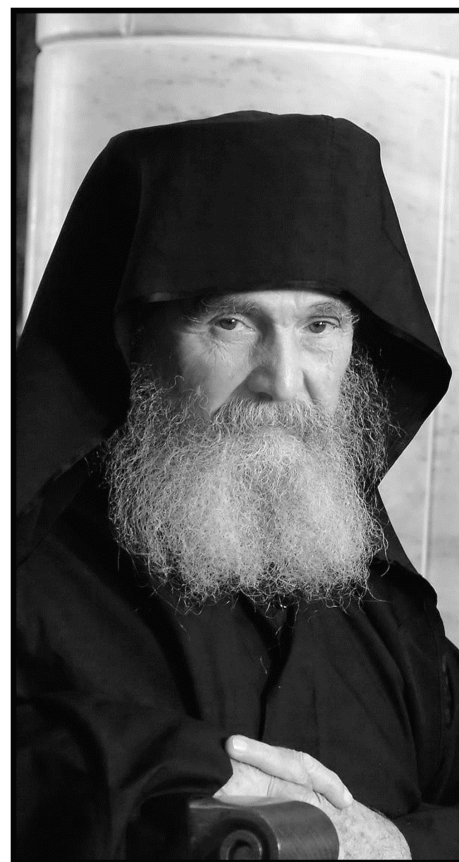
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dacă vrei să sporească iubirea lui Hristos, trebuie să se domolească toate celelalte iubiri: de trup, de sine și de patimi”

– Sfântul Cuvios Porfirie

Nr. 517 / 10 decembrie 2023

PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL

† 14 SEPTEMBRIE
1927 – 2019

POCĂINȚA ESTE MEDICAMENTUL SUFLETULUI RĂNIT DE PĂCAT

Vi s-a întâmplat, cumva, mergând pe stradă, să auziți pe cineva că blasfemiază și v-ați întristat? Simțiți ceva apăsător în suflet atunci când vedeți pe cineva că înjură de cele sfinte?

Vă ia lumea în râs fiindcă vorbiți tot timpul de Dumnezeu sau pentru că vă purtați cu amabilitate cu cei din jurul vostru? Dacă v-ați aflat vreodată într-o astfel de situație – fie ați luat voi în râs pe cineva, fie ați fost voi înșivă batjocoriți de ceilalți – trebuie să știți că nimeni nu este desăvârșit. Într-adevăr, Domnul Cel Mult Milostiv, a ridicat toată omenirea de sub tirania păcatului. Cel care aruncă piatra în sus, peste capul său o aruncă, și lovitura vicleanului dă naștere la răni (Înțelepciunea lui Isus Sirah 27,26). Așadar, această învățătură ne spune

că cel care aruncă o piatră în sus va suporta consecințele acțiunii sale, fiindcă piatra își va urma traiectoria firească, și va cădea în capul celui care a aruncat-o.

Într-adevăr, atunci când cineva ia numele Domnului în deșert, se face rob păcatului, fiindcă se bazează pe forțele sale proprii, și, înșelat fiind, caută să rezolve de unul singur toate problemele pe care le are de rezolvat. Sfinții Părinți compară pe cel care blasfemiază cu un animal de povară încărcat, care nu se poate despovăra de mânia care l-a cuprins. Însă, nimic nu este mai lipsit de bărbăție, decât a face pe viteazul împotriva Lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, purtarea noastră nu ne lipsește de a alege în mod liber dacă vrem să trăim în adevăr sau în minciună. Doar Hristos întruchiează Adevărul, iar scopul omului în viață trebuie să fie dobândirea Împărăției Cerurilor. Minciuna este reprezentată de indiferența noastră absolută la nevoile aproapelui, atunci când, prin dragostea noastră fariseică, nu reușim să îl ajutăm să-și găsească drumul său, astfel încât să fie izbăvit de boala duhovnicească, care este păcatul. Soluția ieșirii din această situație este pocăința și întoarcerea către Dumnezeu.

De altfel, atunci când, cu zdrobire de inimă și cu pocăință te apropii de Mântuitorul, cu multă speranță Îl implori pe Acela care a mântuit sufletul omenesc. De aceea,

și Domnul cel Mult Milostiv, va răspunde îndată rugăminții tale.

Dumnezeu privește cu dragoste către toate făpturile sale. Și este foarte important ca și omul să răspundă cu dragoste, cu cinste și mărinimie nevoilor aproapelui său, de vreme ce sufletul nobil este chezașul unei prietenii trainice. Pentru a urma calea care te conduce la Hristos, trebuie să ai suflet nobil și bunătate (sufletească). „Adevărata noblețe sufletească este precum aurul care niciodată nu ruginește”, spunea scriitorul Victor Hugo. Iar o vorbă din popor spune: „Doar cu multă pricepere și răbdare poți scoate fiara din culcușul ei”.

Nu cumva și omul este tot o fiară, atâta timp cât nu înțelege că liniștea sufletească izvorăște de la Hristos Însuși?

Cum poate reuși omul să se nege pe sine și să se pună sub ascultarea Aceluia care ne-a vindecat de toate rănilile noastre cele sufletești? Sufletul, atunci când se primejduiește de a fi cucerit de păcat, se îmbolnăvește și suferă. În acest sens, un bun exemplu, care arată cum poate fi vindecat sufletul bolnav, este vindecarea paralicului din Capernaum (Marcu 2, 1-12). Acolo se dovedește că bolile sufletești sunt urmările păcatelor noastre. Comentând acest episod, Sfântul Grigorie Palama spune că boala paralicului arată că sufletul este bolnav, iar cei patru oameni care l-au coborât prin acoperișul casei sunt virtuțile omului care se pocăiește:

pocăința, mărturisirea păcatelor, dorința de a te îndepărta de păcat, și rugăciunea fierbinte. Acoperișul prin care este coborât paralicul reprezintă rațiunea care, cuprinsă de egoism, nu îi permite omului să se pocăiască. De aceea, după ce paralicul (sufletul) este vindecat, își ia singur patul (trupul său) pe care zăcuse atâția ani. Dacă păcatul este o rană în sufletul nostru, pocăința este medicamentul lui. Astfel, atunci când omul îl descoperă pe Hristos, se pocăiește pentru păcatele lui și este renăscut duhovnicește.

Poate că această adâncă cugetare ascunde înlăuntrul ei soluția cu care omul poate înfrunta deznădejdea, singurătatea și nesiguranța: „Dacă vei muri înainte de a muri, nu vei muri atunci când vei muri”: dacă te vei elibera de felul tău egoist de a fi, înainte de moartea biologică, nu vei fi osândit cu moartea veșnică, care reprezintă îndepărtarea de Dumnezeu, atunci când îți vei da sufletul în mâinile Domnului. Mai apoi, credința, nădejdea și dragostea, constituie suportul duhovnicesc al vieții creștine, de vreme ce, zi de zi trebuie să ne întrarmăm cu răbdare, smerenie, dar și cu multă rugăciune.

Singura noastră nădejde de mântuire este colimvitra duhovnicească a Bisericii, în care ne reînnoim duhovnicește la fiecare Dumnezeiască Liturghie. Mijlocitoarea noastră este Maica Domnului: „Cu adevărat, izvor și apă

vie ești, o, Stăpână! Tu curățești toată întinăciunea sufletelor și a trupurilor, căci tu singură, prin atingerea ta ni-L dăruiești pe Hristos, care este Apa dătătoare de Viață”.

Descoperirea Lui Hristos înseamnă să faci din sufletul tău locaș Lui Dumnezeu, ducându-ți crucea pe Golgota nevoinei tale. Iar atunci când vei ține înlăuntrul tău lumina Învierii ca o flacără aprinsă, nu mai ai nici un pic de teamă, de vreme ce te afli deja în Ierusalimul cel ceresc, eliberat și bucuros. Ce înseamnă „libertatea” pentru om? Liber cu adevărat este acela care ascultă și se supune poruncilor Lui Dumnezeu. Mereu să spunem „nu” păcatului, și „da” oricărui lucru pe care Îl cere Hristos de la noi.

Ce înseamnă pentru un om să fie fericit? *Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră* (Psalm 136,9). Fericit este cel care va zdrobi păcatele sale de piatră – care este Hristos – încă de când acestea sunt mici.

Fie ca Iubitorul de oameni să dăruiască putere fiecăruia dintre noi, astfel încât, nu doar să-L slăvim pe Creatorul nostru – văzând lucrurile minunate pe care acesta le-a făcut – dar, cu ajutorul rugăciunii, să-L descoperim pe Hristos: „Doamne Iisuse Hristoase, dăruiește-ne nouă lacrimi de pocăință adâncă”. Tu ne ești singura nădejde de mântuire. În atâta minciună, Tu ești adevărul. Tu ești Bucuria, în atâta tristețe. Tu ești scăparea noastră de mulțimea păcatelor. Tu ești Pacea, într-o lume